

Arrest

nr. 122 755 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het gehucht Gidaro Kalay in het dorp Shega (Shegay / Shaga) uit het district Khewa / Kuz kunar, gelegen in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begon uw broer R.(...) A.(...) als tolk voor de Amerikaanse troepen in Kunar te werken. De taliban kwamen dit te weten en zeiden u op de vijfde dag van de maand saratan (22.06 – 21.07) dat u ervoor moest zorgen dat uw broer zijn activiteiten stopzette. U reisde naar uw broer in Kunar, uw broer weigerde echter in te gaan op de eis van de taliban. Nadat u terugkeerde naar uw dorp werd u op de achtste dag van de maand saratan opnieuw door de taliban benaderd. U moest hen vertellen dat uw broer niet wilde luisteren. Op de achttiende dag van de maand saratan gaf de taliban een brief af aan uw moeder. In deze brief stond dat u opnieuw moest proberen uw broer te doen ophouden met zijn

activiteiten als tolk. Op de 20ste dag van de maand saratan kwamen er 's nachts twee gewapende taliban naar jullie huis. De talibs zochten uw broer R.(...) U.(...) die op dat moment ook thuis was. Toen u samen met de twee talibs in de richting ging van de kamer waar uw broer zich bevond, hoorde u schoten. Één van de taliban had een hoofdwonde, de andere talib kogels in zijn bovenlichaam. Uw broer liep weg, waarna de dorpsbewoners u de verantwoordelijkheid voor de twee dode taliban in de schoenen schoven. U liep weg naar uw schoonbroer in het dorp Damana. Later vertrok u naar de broer van uw schoonbroer in Abdul Khel. De taliban kwamen naar uw huis en vertelden uw familie dat ze u overal in Afghanistan zouden vervolgen en doden omdat zij u verantwoordelijk achten voor de dood van de twee talibs. Uw schoonbroer contacteerde en betaalde een smokkelaar. U reisde gedurende ongeveer een maand via Iran, Turkije, Griekenland en Duitsland naar België waar u zich op 23 augustus 2011 aanmeldde bij de Belgische asielinstanties en een asielaanvraag indiende. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een identiteitsdocument (taskara), een dreigbrief van de taliban en acht foto's betreffende de activiteiten van uw broer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op datum van uw asielaanvraag verklaarde geboren te zijn in 1994 en dus nog minderjarig te zijn. Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 23 augustus 2011 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar. Gezien uw beweerde minderjarigheid niet geloofwaardig is, kan dan ook worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen. Verder dient men de aandacht te vestigen op een fundamenteel en flagrant verschil, dat betrekking heeft op een essentieel element van uw relaas en waarmee u werd geconfronteerd, tussen de versie die werd voorgesteld tijdens het gehoor op het CGVS en de informatie die u in de vragenlijst heeft gegeven op DVZ. Zo stelde u in de vragenlijst dat de taliban naar uw huis kwamen en een brief afgaven, maar dat u niet aanwezig was. In deze brief werden u en uw broer met de dood bedreigd. U besprak deze brief met uw schoonbroer waarna hij u aanraade het land te verlaten (vragenlijst cgvs p.3). Uit de vragenlijst valt duidelijk op te maken dat de ontvangst van de dreigbrief, gelinkt aan de activiteiten van uw broer, de onmiddellijk aanleiding tot uw vertrek was. Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal stelt u dan weer dat twee dagen na de ontvangst van de dreigbrief uw broer R.(...) A.(...) thuis was en er 's nachts twee taliban thuis langskwamen om hem te arresteren. Daarbij zou uw broer de twee taliban binnenshuis neergeschoten hebben en het daarna op een lopen hebben gezet, waarna u door de dorpsbewoners de moord op de twee mannen in uw schoenen geschoven kreeg. U zou snel uit uw dorp vertrokken zijn en daarna gedurende enkele dagen bij familie van uw schoonbroer ondergedoken zijn (cgvs p.14-15). Wanneer u tijdens het gehoor geconfronteerd wordt met de tegenstrijdige voorstellingen betreffende de onmiddellijke aanleiding tot uw vertrek uit Afghanistan en gevraagd wordt waarom u het belangrijkste element uit uw asielrelaas niet aanhaalde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat de tolk u aanmaande om enkel de belangrijkste zaken te vertellen en het kort moest houden. Ook als u er op gewezen wordt dat het geen loutere omissie betreft maar een fundamenteel andere voorstelling van de feiten waarbij u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw schoonbroer u adviseerde om het land te verlaten na de ontvangst van de dreigbrief herhaalt u enkel uw vorige verklaring (cgvs p.15). Uw bewering dat u door de druk die door de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken werd uitgeoefend niet in staat was om uw asielrelaas correct te schetsen overtuigt niet. Temeer daar het een kernaspect van uw vluchtrelaas betreft. Dit doet dan ook ernstige twijfel ontstaan wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal betreffende uw problemen met de taliban naar aanleiding van de tolkactiviteiten van uw broer voor de Amerikaanse troepen in Kunar.

Verder kunnen er, rekening houdend met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de oorzaken van uw vertrek uit Afghanistan, vragen gesteld worden betreffende uw verblijf in Shega tijdens de laatste jaren voor de beweerde datum van vertrek. Gevraagd of u zich overstromingen in uw regio of uw dorp herinnert stelt u dat er wel een overstroming was maar zonder al te veel schade tot gevolg. U vult aan dat er wat bomen beschadigd waren (cgvs p.7). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat er in 2010 wel degelijk een grote overstroming plaats had in Shega, waarbij veertig huizen vernield en tientallen hectaren land weggespoeld werden. Gezien uw verklaringen dat u als loonarbeider in de landbouw en later ook in de bouwsector tewerkgesteld was in uw dorp roept uw ontbrekende kennis betreffende deze overstroming ernstige vragen op. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u zich de aanleg van een kasseiweg in uw regio of dorp herinnert verwijst u naar de aanleg van de hoofdweg tussen Jalalabad en Asmar, die eveneens in uw

district loopt in de richting van de provincie Kunar. U stelt dat deze weg ongeveer vijf of zes jaar geleden aangelegd werd door Indiërs, daarbij zouden niet veel dorpsbewoners van Shega tewerkgesteld zijn (cgvs p.7-8 en 11). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat de hoofdweg tussen Jalalabad en Kunar inderdaad ongeveer vijf jaar geleden door een Indisch bouwbedrijf werd aangelegd. Deze weg is echter geasfalteerd. Naast deze grote wegenwerken werd er in dezelfde periode een kasseiweg in uw dorp aangelegd door de Amerikaanse hulporganisatie USAID. Het is hoogst opmerkelijk dat u daar niet van op de hoogte bent, gezien dit project kaderde in een "cash for work" programma, waarbij de lokale bevolking zoveel mogelijk wordt ingeschakeld. Bovenstaande elementen doen vragen rijzen betreffende uw verklaringen over uw verblijf in het dorp Shega tot ongeveer juli 2011.

Wat eveneens bijzonder ernstige vragen oproept is dat u er niet in slaagt om alle waarden van de Afghaanse bankbiljetten op te sommen. U gaf aan dat er biljetten zijn van 5, 10, 20, 50, 100, 200 en 500 Afghani en munten van 1 en 5 afghani. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat er geen biljet is van 200 afghani en dat u het biljet van 1000 afghani niet vermeldt. Opmerkelijker zijn uw verklaringen betreffende de munten. U vermeldt enkel de munten van 1 en 5 afghani, de munt van 2 afghani vermeldt u niet. Voor de waarde van 5 afghani stelt u uitdrukkelijk dat er zowel een munt als een bankbiljet in omloop was (cgvs p.5). Nochtans werd het bankbiljet van 5 afghani reeds in 2005 vervangen door een munt van dezelfde waarde. Tijdens het gehoor stelt u tevens dat niet de Afghaanse munt maar de Pakistaanse munt khaldar in uw regio gebruikt wordt en dat u in deze munt betaald werd. Opmerkelijk voor iemand die verklaart sinds de leeftijd van 10 jaar op de arbeidsmarkt te zijn ingeschakeld in Afghanistan is uw verklaring dat u slechts een vaag idee heeft van de wisselkoers tussen de afghani en de khaldar. U verklaart enkel gehoord te hebben dat de afghani meer waard is (cgvs p.4-5). Het valt niet te ontkennen dat u een zekere kennis heeft van Afghanistan en meer bepaald van het district Khewa / Kuz Kunar. De hiervoor opgenoemde feiten en gegevens die u onbekend zijn moeten echter als essentieel beschouwd worden en uw onwetendheid erover valt onmogelijk te vereenzelvigen met uw beweerde verblijf. Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in het dorp Shega. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt.

Tenslotte dienen er ook vragen gesteld te worden bij uw profiel en meer bepaald bij uw verklaringen tijdens het gehoor dat u slechts gedurende drie jaar onderwijs genoot en daarna als dagarbeider op het land van anderen werkte in uw regio (cgvs p.4-5). Gevraagd wat de landbouwers in uw regio verbouwen noemt u mais, rijst en graan op. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar de zaai- en oogsttijd van mais stelt u dat er in jauza (22.05-21.06) geplant wordt en in de maand asad (22.07-21.08) geoogst. Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt echter dat mais in de provincie Nangarhar tussen half juni en half juli wordt geplant, een maand later dan u vermeldt, en dat de oogsttijd zich situeert in de maand oktober en niet in de maanden juli of augustus. Uit uw verklaringen kan bovendien ook afgeleid worden dat u meent dat mais gedurende twee maanden de grond bezet houdt, terwijl uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat mais ongeveer drieënhalve maand nodig heeft in uw regio voor men kan oogsten. Dat u de zaai- en oogsttijden van de mais die in uw streek wordt verbouwd niet eens bij benadering kan inschatten doet ernstige twijfel ontstaan over uw voorgehouden profiel als dagarbeider in de landbouw. Eveneens opmerkelijk gezien uw verklaringen dat u slechts drie jaar scholing genoot en slechts Pasjtoe en een beetje Dari spreekt is uw kennis van de Engelse taal die u doorheen het gehoor voor het Commissariaat-generaal ontvouwt. Zo antwoordde u op een in het Engels gestelde vraag voor de vertaling van de tolk en onderbrak u de tolk tijdens zijn vertaling naar het Engels om hem te corrigeren. Wanneer het Commissariaat-generaal u daarop vraagt of u de Engels taal begrijpt of spreekt ontkent u echter in alle toonaarden (cgvs p.12 en 14). Dit roept eveneens vragen op betreffende het door u voorgehouden profiel.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara betreft slechts uw identiteit en ondersteunt uw asielrelaas niet. Inzake dit document moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u overigens uw taskara in het gezelschap van een vriend te hebben afgehaald. Uit de bij het administratief

dossier gevoegde informatie blijkt echter dat een minderjarige in het gezelschap van zijn ouder of wettelijke voogd dient te zijn bij het afhalen van een taskara. Wanneer u hiermee tijdens het gehoor geconfronteerd wordt geeft u geen verklaring, maar stelt u dat uw vader overleed en u daarom uw taskara afhaalde met een vriend. Hierdoor kunnen er zich ernstige vragen gesteld worden betreffende de authenticiteit van het door u neergelegde document. Wat betreft de dreigbrief uitgaande van de taliban en de foto's betreffende de activiteiten van uw broer voor de Amerikaanse troepen dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien moet vastgesteld worden dat nergens uit de door u voorgelegde foto's een vorm van bloedverwantschap vastgesteld kan worden tussen u en de Afghaanse man die op deze foto's voorkomt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van

de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw herkomst uit het district Khewa / Kuz Kunar in de provincie Nangarhar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U verklaart voor de Belgische asielinstanties immers dat u een ongehuwde (cgvs p.15), gezonde (verklaring DVZ – NBMV Botscan in administratief dossier) jongeman bent. U spreekt niet alleen Pasjtoe, maar u blijkt zich tijdens uw verblijf in een opvangcentrum ook een basiskennis van het Dari eigen te hebben gemaakt (cgvs p.3).

Over uw voorgehouden lage scholingsgraad en beweerde activiteiten werden hiervoor reeds de nodige bedenkingen geuit. Wat er ook van zij, tijdens het gehoor kon vastgesteld worden dat u de Engelse taal minstens passief beheerst. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u zich geen zorgen diende te maken over de financiële situatie in uw familie. Zo betaalde uw schoonbroer zonder problemen de 10.000 dollar nodig voor uw reis naar België. U verklaart ook dat uw schoonbroer een goed verdienende veekoopman is (cgvs p.13). Aangezien al het voorgaande erop wijst dat u over een behoorlijk intellectueel niveau, een sterke integratiecapaciteit en een groot aanpassingsvermogen beschikt kan er in uw hoofde redelijkerwijze worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst een menswaardig bestaan uit te bouwen. Er kan dan ook worden besloten dat een hervestiging binnen Afghanistan, bijvoorbeeld naar de Afghaanse hoofdstad Kaboel, een alternatief kan vormen voor een terugkeer naar het district Khewa / Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw vrees voor vervolging door de taliban, kan dit element niet als een ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, de manifeste appreciatiefout en van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat hij nergens in Afghanistan een normaal en menswaardig leven zal kunnen leiden. Tevens heeft verzoeker in Kabul geen familie en blijft hij vrezen dat hij ook daar niet veilig zal zijn voor de

taliban. Bovendien zal hij na een afwezigheid in het buitenland van bijna twee en een half jaar op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde risico's vandien.

2.2. Per aanvullende nota van 13 februari 2014 bezorgt verzoeker de Raad de volgende stukken: een verklaring van de dorpsoudsten met beëdigde vertaling, drie aanbevelingsbrieven van zijn broer, een certificaat van zijn broer, foto's van zijn broer tijdens zijn werk en van de begrafenis van zijn broer, de briefomslag waarmee deze documenten werden opgestuurd en de verzendingsdocumenten van TNT.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban een brief aan zijn moeder gaf toen hij niet thuis was. Vervolgens toonde verzoeker de brief aan zijn schoonbroer, die hem de raad gaf Afghanistan te verlaten (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dat de taliban enkele dagen na het afgeven van de brief opnieuw naar het huis kwamen, toen verzoeker en zijn broer wel aanwezig waren. Verzoeker zou hierbij de deur geopend hebben, waarop twee gemaskerde mannen hem vroegen waar zijn broer was omdat zij wisten dat hij in het dorp was. Verzoekers broer zou de twee talibs echter neergeschoten hebben en weggelopen zijn. Hierop werd verzoeker beschuldigd van de dood van de talibs door de taliban en de dorpsbewoners en vluchtte hij naar de broer van zijn schoonbroer (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dergelijke essentiële feiten in zijn asielrelaas volledig onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken onder druk gezet voelde door de tolk om korte antwoorden te geven, stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 12, vragenlijst, p. 1). Tevens stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken hem vroeg om het kort te houden, maar ook zei dat hij de belangrijkste zaken moest vertellen (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Overigens verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn schoonbroer hem aanraade het land te verlaten na het ontvangen van de dreigbrief (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Dit blijkt echter geenszins uit de versie van de feiten die verzoeker geeft voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (stuk 5, gehoorverslag, p. 14, 15). Ook hiermee geconfronteerd komt verzoeker niet verder dan te stellen dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken hem vroeg om het kort te houden (stuk 5, gehoorverslag, p. 15).

Het tijdsverloop van twee jaar tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan niet worden aanvaard als verschoningsgrond voor het ontbreken van essentiële elementen van zijn asielrelaas in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de inhoud van de dreigbrief die de taliban aan zijn moeder zou hebben afgegeven. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat in deze brief staat dat hij en zijn broer zoals Amerikanen zouden vermoord worden als zij in handen van de taliban zouden vallen (stuk 12, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat in de brief staat dat hij zijn broer moest proberen overtuigen om te stoppen met zijn werk als tolk voor de Amerikanen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 14). Nergens tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldt verzoeker dat reeds in de brief doodsb bedreigingen aan zijn adres werden geuit. Waar verzoeker opmerkt dat hij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt hetgeen kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnsstoestand en zelf een vertekende beleving van de werkelijkheid, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Van een kandidaat vluchteling mag bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan het Commissariaat-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die erop wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen. Voor zover verzoeker verwijst naar “mogelijke misverstanden” tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en op de Dienst Vreemdelingenzaken, brengt hij geen concreet geval naar voor, waaruit zou blijken dat er bij het afleggen van zijn verklaringen daadwerkelijk sprake zou kunnen zijn van een misverstand. Een dergelijke algemene bewering kan dan ook geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De Raad ziet evenmin in op welke wijze verzoekers persoonlijkheid en het “menselijk aspect” afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Daarnaast stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan het recent verblijf van verzoeker in het dorp Shega de laatste jaren voor de datum waarop hij beweert te zijn vertrokken, waardoor ook de geloofwaardigheid van de beweerde gebeurtenissen in deze periode ondermijnd wordt. Zo herinnert verzoeker zich wel een overstroming, maar stelt hij dat deze niet veel schade teweeg bracht aangezien het water door een tunnel ging en wat bomen beschadigde (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Verder stelt verzoeker dat er af en toe overstromingen waren, maar dat deze geen schade aanrichtten (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat een overstroming in Shega in 2010 ongeveer veertig huizen beschadigde en tientallen hectaren land vernietigde. Het is niet aannemelijk dat verzoeker er niet in slaagt de waarden van de Afgaanse bankbiljetten correct op te sommen. Zo stelt hij verkeerdelijk dat er een biljet van 200 afghani bestaat en laat hij na het biljet van 1000 afghani te vermelden (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Daarnaast vermeldt verzoeker slechts de munten van 1 en 5 afghani, maar laat hij na de munt van 2 afghani te vermelden (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Tevens stelt verzoeker dat er zowel munten als briefjes van 5 afghani in omloop zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat in 2005 een munt werd geïntroduceerd om de briefjes van 1, 2 en 5 afghani te vervangen. Verder stelt verzoeker dat maïs in de maand jauza (22 mei tot 21 juni) geplant en in asad (22 juli tot 21 augustus) geoogst wordt (stuk 5, gehoorverslag, p. 5).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgens een medisch onderzoek op 24 augustus 2011 een leeftijd had van meer dan achttien jaar oud (stuk 11). Verzoeker brengt geen relevante elementen bij die aantonen die hij minderjarig was.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daargelaten de vraag of de verklaring van de dorpsoudsten objectieve bewijswaarde heeft, stelt de Raad overigens vast dat hierin slechts vermeld staat dat verzoekers broer werd vermoord. Hieruit blijkt echter geenszins dat de taliban verzoeker persoonlijk viseerden. Met betrekking tot de verklaring van de dorpsoudsten, de aanbevelingsbrieven van verzoekers broer en het certificaat, stelt de Raad vast dat deze enkel melding maken van een zekere "Rahimullah Khan". Nergens blijkt echter dat deze persoon de broer van verzoeker zou zijn. Het certificaat van verzoekers broer is bovendien slechts een fotokopie waarop een foto is aangebracht. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De door verzoeker neergelegde foto's tonen beelden van personen in legerkledij en van een begrafenis, doch hieruit kan geen bloedverwantschap worden afgeleid, noch in welke omstandigheden deze foto's genomen werden. De briefomslag en de verzendingsdocumenten van TNT kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De Raad merkt overigens op dat het verzendadres op het verzendingsdocument van TNT gesitueerd is in Pakistan en niet in Afghanistan.

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man die Pashtou en een beetje Dari spreekt (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 15; stuk 12, verklaring, vraag 8; stuk 11). Daarnaast heeft verzoeker volgens zijn verklaringen werkervaring in de bouwsector (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5; stuk 12, vragenlijst, p. 2). Bovendien verdient verzoekers schoonbroer, die zijn reis betaalde, goed met de aan- en verkoop van vee (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker op de steun van zijn schoonbroer kan rekenen wanneer hij zich opnieuw vestigt in Afghanistan. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013, SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) en de verweernota (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de

laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmeerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit zijn verklaringen gebleken is dat hij nergens in Afghanistan een normaal en menswaardig leven zal kunnen leiden en blijft vrezen dat hij ook in Kabul niet veilig zal zijn voor de taliban, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij na een afwezigheid in het buitenland van bijna twee en een half jaar op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's vandoen, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering is van verzoeker die geenszins wordt gestaafd. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF